

KERÉK IMRE
A csudabogár

Berzsenyi Dániel emlékének

*Az vagyok, igen,
csudabogár,
pokrócgoromba
niklai tuskó,
ki bozontos bajsza alól
éjt-nap eregeti
a maró pipafüstöt.
Ein kleiner Sonderling.
Bizony, Literátor Uram,
a „ritka ragyogású barátom”
titulus fénye megfakult mára.
Mi más lehetnék,
mint csudabogár?
Minthogy az epegörccs
nem épp alkaioszi
ütemekre hasogat oldalamban,
s adósság, termés gond és gyermekáldás
szorításában alig marad
időm az ortographiára,
meg interpunctióra,
és a moslékhordás, almozás
a sárszagú disznók alá sem éppen
balzsamos fürtű múzsákhoz szokott
finom orroknak való, Uram.
Csudabogár vagyok, igen,
csak mert nem kosok nyakára való
szonett-kolompot kalapálok
vellanyélhez-kérgesedett kezemmel,
s mert levágni való baromként
nem hajtom önként a nyakam
theoriátok bárdja alá.
Akkor inkább a csönd,
a láncravert
folyamok hideg
hallgatása örökre –
Literátor Uram.*